IN FAŢA A 40.000 SPECTATORI

România la egalitate cu Cehoslovacia: 1-1 (0-0)

Bodola a deschis scorul în minutul 63; Nejedly a egalat în minutul 81

ASISTENŢA

Aproape 40.000 de spectatori, eri în tribunele dela O. N. E. F. Pardon: în tribunele stadionului «Principele Carol».

Cum să poţi recunoaşte, în atâta puzderie de lume, nume cunoscute, pentru a fi trecute în «Asistenţă?... (Mai ales că de-o săptămână, de teamă să nu mi se ceară bilete pentru match, n'am mai văzut şi n'am mai cunoscut pe nimeni...).

Obligaţiunile profesionale, însă, nu cunosc dificultăţi. Nu vor s'audă nici de lume multă, nici de ploae, nici de imposibilitatea de-a recunoaşte lumea.

Aşa dar, asistenţa.

Mai întâi, o constatare. Toată lumea a fost aci... constipată. Pretutindeni, în tribună, n'am auzit înaintea matchului, decât crâmpeiul acesta de dialog invariabil:

— Nu staţi?...

— N'am scaun...

Şi iar:

— Nu staţi?...

— N'am scaun...

Dialogul acesta stereotip şi enervant, a prilejuit intervenţia unui confrate, care a ripostat nervos şi inspirat:

— Nu stai?...

— N'am scaun.

— Ia un Koprol!... a intervenit confratele.

Se pare însă, că «reţeta» aceasta n'a intrat în vederile tuturor. Dovadă că o parte din cei fără «scaun» au încercat să-şi desfunde ghinionul, transformându-se în... cehi.

— Ceho... ceho!...

— «E, ceh!... exploda imediat d Haţieganu, intervenind amabil pentru oaspeţii aceştia cehi şi procurându-le scaune.

Printre «cehii» de acest gen, am descoperit, în treacăt, pe Teodoru Chibrit...

Au fost totuşi şi români, a căror «identitate» nu putea să fie transformată.

D. general Gabriel Marinescu *a apărut primul în tribuna oficială: înalt, zâmbitor, în haine negre şi pălărie moale.*

Câteva minute mai târziu şi-a făcut apariţia d. Tilea. *Tot în negru, dar cu... joben.*

D. gen. Gabriel Marinescu — inspirat de ţinuta aceasta protocolară — s'a aplecat la urechea unui comisar, şi i-a şoptit ceva. Câteva minute mai târziu, un gardist a venit în galop, aducând într'o cutie albă, jobenul d-lui Prefect...

Tot în tribuna oficială am notat pe d-nii Inculeţ, col. Zvidenek, Korek *(însărcinatul de afaceri al Cehoslovaciei),* Plagino, M. Savu, Caracostea...

Tribuna H. a fost acaparată (politic) de câţiva leaderi.. naţional-ţărănişti: d. Leucuţia d. Ilie Lazăr etc.

Fiind prea mare însă fracţiunea aceasta de tribună a găzduit şi alte nume decorative: d. Tony Mânzatu *(flancat de o dudue oxigenată şi plouată), d. ing.* Octav Costacea, *preşedintele clubului P. T. T. cu fiica, d-na* Marilena Bodescu *(faimoasa «Madam Găină», venită să «clocească» zgomotos victoria României), d.* Jean Chiţu *cu d-na, d.* Vică Gheorghiu *(solo şi în vervă, întrebându-şi prietenii: Mă Jeane, pe tine te doare... de mine?...), d. deputaţ* Tănăsescu, d. Octav Onicescu, *(directorul general al O. N. E. F.-ului) şi d. maior adjutant* Sidorovici.

Pe porţile stadionului a pătruns deodată un pluton dela Regimentul de artilerie «Antiaeriană».

— Aştia sunt pentru mingile înalte!... a explicat, informat, un confrate.

Platforma pe care a fost pusă instalaţia pentru transmisiunea radiofonică, ne-a furnizat deasemeni două nume: d. şi d-na Vasilescu.

— Aştia sunt dela Radio!... explică un «speaker» improvizat.

In jurul celor doi speakeri dela Radio, o ceată întreagă de intruşi.

— Aştia sunt parazaţii!... constată un «clandestin», în conflict permanent cu Soc. de radio.

Tribuna «D» prezintă deasemeni câteva nume cunoscute: d. Djevdjet Dulger, *secretarul Legaţiei turce (fără d-ra Sily Vasiliu...), d.* Nae Lucescu, d. Jean Lucescu, d. Fănică Lucescu *(Depozit de cherestea, şos. Ştefan cel Mare),* d. Bruno *cu d-na,* d. Zugmann *(tot fără dinţi) cu* d-ra Bombonica Păun *(care «rânjeşte» tot timpul pentru a-şi arăta dinţii curăţaţi gratuit de d. Zugmann), d.* comandor Fundăţeanu, d. gen. Papazoglu *comandantul Pieţii şi d.* Paţac *(comerciant în piaţă).*

In faţa tribunei oficiale patrulează d. chestor Stănescu *şeful Siguranţii Capitalei (venit de acasă cu joben...).*

D. Soare Z. Soare *(deşi de două ori «soare», nu reuşeşte să alunge năvala norilor). D-ra* Leny Caller *a venit în grabă, dela teatru, cu.... «Floarea de lămâiţă». D.* Petru Nove *ar fi venit cu o «Sanie» trasă de un «lup», dacă ar fi fost iarnă, şi-ar fi avut «O sanie şi un lup». Pe ploae însă, deşi venit cu un taxi, n'a putut să prindă decât sfârşitul matchului.*

Mai perspicace decât arbitrul, poliţia «descopere» toate ofside-urile şi protestează «autoritar» împotriva ne sancţionării lor.

In tribuna «I»: d. Radu Ottulescu *(care şi-a procurat un cornet acustic şi strigă să s'audă până la Hipodrom: Hai Buburel!...), d.* Camil Petrescu-Grămătic *(pe care-l preocupă un singur lucru: Cum e «Timpul»?...).* d. Zaharovici, *director la «Metro Goldwyn Mayer» şi d.* Mayer, *director-suporteur la Juventus.*

La începutul matchului, nu am putut descoperi niciunul din cei 5 membri ai «Comisiunii de selecţie». După goalul marcat de Bodola însă, toţi cinci au devenit vizibili: patru în marginea terenului, iar d. dr. Morariu *(şi mai arătos) în spatele porţii lui David, plus d.* Luchide, *ud leoarcă şi transpirat de emoţia unei victorii româneşti.*

Un singur om nu l-am putut descoperi, până la sfârşit: pe Iuhaz. Şi, aproximativ, nici pe d. Barlassina, aclamat de peluză (mai ales când uita să fluere pentru România) cu etichete diferite:

— Hai Barlassina...

— Hai Borsalina...

— Hai Mesalina...

Castor

Utilizând o tactică mai bună

ROMANIA AR FI MERITAT VICTORIA

Echipa României a dovedit o perfectă omogenitate

Burger a fost cel mai bun jucător de pe teren

Sportivitatea publicului bucureştean a fost răsplătită. Cei 40.000 de spectatori cari au asistat la actul inaugural al Cupei Eduard Beneş, au suportat 90 de minute o ploaie măruntă şi rece, dar au văzut un match excepţional.

In anticipările noastre susţineam că două echipe mari cum sunt cele cari s'au întâlnit, justifică cele mai optimiste aşteptări. Intr'adevăr, Cehoslovacia—România a fost unul din cele mai frumoase jocuri cari s'au văzut la Bucureşti. Aceasta, cu tot timpul nefavorabil. Dacă nu ploua şi terenul nu era lunecos, dacă posibilitatea controlului balonului era mai favorabilă, stadionul «Principele Carol» ar fi găzduit un match epocal.

Cine ştie să vadă dincolo de amănuntele unui joc, dincolo de o fază incidentală, cine a văzut un match internaţional şi cunoaşte standardul actual al întâlnirilor între ţări, va putea sesiza în mod exact valoarea sportivă şi spectaculară a întâlnirii dintre Cehoslovacia şi România.

Matchul de eri a însemnat o reală satisfacţie pentru acei cari cred în valoarea footballului, ca sport care animă massele. Publicul a fost electrizat de jocul echipei noastre şi a fost încântat că sprijină un unsprezece conştient, un team care luptă din prima până în ultima clipă şi caută să obţină un rezultat favorabil, fără să neglijeze factura jocului.

In felul cum pornise jocul, ne era teamă că echipa noastră se avântă prea mult. Cunoscând dificultăţile atletice ale jucătorilor, credeam că spre sfârşit nu vor mai menţine cadenţa şi cehoslovacii vor exploata situaţia. La sfârşit, teama noastră a fost nejustificată, pentrucă ritmul jocului îl dictase tot timpul echipa României. Aceasta a fost şi trăsătura esenţială a frumuseţii jocului...

NEŞANSA

Un joc excepţional de frumos pe care echipa României l-a pierdut cu neşansa care ne urmăreşte în toate întâlnirile cu Cehoslovacia. Eri mai mult ca oricând, mai mult chiar decât la Triest, aveam dreptul la o victorie asupra Cehoslovaciei.

Dealungul celor 90 de minute, nimeni nu ne va putea cita momente de dificultate prea mare pentru noi.

In prima repriză şi după pauză am atacat mai des şi mai agresiv decât cehoslovacii. Şi apoi, să ne înţelegem: valoarea unui atac este şi în funcţie de finalitatea lui. Ori, în această privinţă Planicka a avut mai mult de lucru decât David şi atunci când portarul cehoslovac a fost pus la contribuţie a trebuit să apeleze la toată măestria lui ca să salveze, în împrejurări cu totul norocoase. Puteam să câştigăm matchul de eri, chiar înainte de minutul în care Bodola a marcat şi mai ales imediat după ce marcase, pentrucă am avut două situaţii extraordinar de favorabile. Mai norocoşi ca noi, cehoslovacii au egalat în împrejurări neaşteptate. Goalul lui Nejedly se putea evita. Nejedly l-a reuşit într'un moment de mare neatenţie a apărării noastre.

OMOGENITATE BUNA

Calităţile şi defectele jucătorilor noştri se pierd în ansamblul jocului furnizat de colectivitatea echipei. In primul rând, trebue să subliniem o condiţie fizică excepţională. Echipierii noştri s'au mişcat vioi, foarte uşor în toate împrejurările şi în toate compartimentele. In repriza primă am bătut dese ori în viteză adversarii direcţi, iar după pauză, când terenul devenise mai greu, viteza lor n'a fost redusă şi cehoslovacii cunoşteau dificultăţi din ce în ce mai mari.

David

Viteza aceasta nu s'a manifestat la acţiunile individuale. In acţiunile de ansamblu s'a manifestat o viteză de operaţii cae a uluit pur şi simplu pe cehoslovaci. La un moment dat mijlocaşii oaspeţi căutau, prin plasamente cât mai chibzuite, să intercepteze diferitele traectorii ale balonului. Goalul României, splendida operă a lui Beke terminată de Bodola, a durat câteva secunde. Nici nu s'a putut reţine mai precis cât a durat timpul în care Beke a trecut peste patru sau cinci adversari şi a trimes mingea lui Bodola.

La această viteză se adaugă o omogenitate cum rar o întâlneşti la o echipă selecţionată. Omogenitatea aceasta a fost totalitară şi pe compartimente. Burger şi Albu au jucat într'o înţelegere perfectă, mijlocaşii au trecut peste cele mai grele faze servindu-se unul pe celălalt, iar la înaintare n'am atacat niciodată cu un jucător sau doi. Toate fazele noastre ofensive au fost realizate cu contribuţia tuturor înaintaşilor. Aceasta a şi fost frumuseţea atacului nostru.

Din punct de vedere tactic, echipa noastră a dovedit o maturitate excepţională. A păstrat cu stricteţe un «dublu v» care a încurcat dese ori socotelile cehoslovacilor şi a asigurat echilibrul perfect al acţiunilor noastre. Noi am scontat că echipa României va practica acest joc; stilul celor doi interi ai liniei de atac ne îndemna să anunţăm în mod cert utilizarea tacticei mai sus amintite.

«Dublul v» ne-a fost de mare folos când cehii atacau sau ţineam să menţinem un echilibru la centrul terenului. Tactica noastră s'a dovedit a fi mai bună decât a cehoslovacilor.

ECHIPA MARE A CEHILOR

Cehoslovacii ne-au opus echipa mare de care ne-am ocupat eri. Echipa aceasta mare, afară de valoarea adversarului pe care l-a întâlnit, n'a fost lăsată să joace.

Din cauza răspândirei pe teren a jucătorilor noştri, datorită modului ortodox cum au aplicat jocul în «dublu v», pe teren parcă erau mai mulţi români decât cehoslovaci. Inaintarea cehă şi linia intermediară nu ştiau unde să mai trimită mingea, ca în traectora ei să nu dea peste un adversar.

Cehoslovacii au tras consecinţele inferiorităţii tactice. Sistemul clasic pe care l'au utilizat, tactica de a juca cu cinci înaintaşi în front, nu numai că a simplificat problemele apărării noastre, dar n'a oferit înaintării cehe nici un prilej mai cert de marcare.

Echipa României a văzut mai bine problema matchului de eri, a sesizat mai repede reţeta victoriei.

Ne explicăm, în oarecare măsură, tactica greşită a cehoslovacilor şi prin faptul că nu le putea intra în cap ideia că vor avea dificultăţi prea mari în faţa României. Au intrat oarecum încrezuţi pe teren, făceau impresia, prin jocul lor degajat din prima repriză, că amână deschiderea scorului... Când jocul echipei noastre îi aduse la realitate, era prea târziu.

JUCATORII NOŞTRI

Echipa României a jucat cu un spirit tactic admirabil conceput şi a făcut matchul pe care spectatorii entuziaşti îi meritau în mod incontestabil.

După cum am spus, echipa noastră s'a impus pe plan colectiv. Individualităţile abia s'au detaşat de lot. Un om a întrecut însă nivelul întregei echipe şi s'a impus ca cel mai bun depe teren. Acesta a fost BURGER. Nu am mai văzut de mult un fundaş de valoarea arătată în matchul de eri şi credem că a făcut cea mai bună partidă din cariera lui. Degajări din toate poziţiile, plasament perfect, lovituri de cap superioare tuturor, au făcut ca jocul fundaşului nostru dreapta să fie o adevărată delectare pentru cunoscători.

ALBU n'a strălucit ca Burger. Nu i se pot însă reproşa greşeli. A făcut o partidă bună, în care doar de două ori l'am zărit în păcatul lui vechi, când o ia prea înainte. In două împrejurări Albu a avut intervenţii cari l'au uimit şi pe arbitru. L-am văzut pe Barlassina pur şi simplu uluit de siguranţa fundaşului nostru stânga. în două împrejurări cu totul critice.

Am lămurit rolul fundaşilor spre a

LIS.

(Continuare în pag. IV-a)

ASPECTE

A reda, pe hârtie, fizionomia exactă a stadionului, a desemna din peniţă acea atmosferă de zile mari care a domnit eri, e un lucru imposibil.

E destul să spunem că patruzeci de mii de spectatori, vibrând de emoţie, au supraîncărcat eri stadionul din Dealul Spirei.

Dacă ar fi trebuit această massă uriaşă de oameni să pătrundă în arenă într'o oră sau două, porţile stadionului ar fi fost în momentul acesta obiecte din domeniul istoriei.

Publicul nostru a avut însă grije să nu deterioreze nimic din... mobilierul arenei şi a început să sosească depe la ora nouă şi jumătate dimineaţa. Citiţi bine: dimineaţa.

Poate că dacă s'ar fi deschis mai devreme porţile stadionului, amatorii de locuri bune ar fi venit, din exces de prudenţă, ceva mai... de dimineaţă.

Dar aşa, abia la ora zece dimineaţa peluza era pe trei sferturi plină, iar celălalt sfert s'a umplut şi el după un sfert de oră.

Cum a fost stadionul la ora trei, când a început matchul de deschidere, îşi poate lesne oricine închipui.

Primul match al acestei zile a servit de minune publicului românesc. Căci matchul acesta — în care erau angajate culorile bucureştene — era un fel de terapie a emotivităţii generale. Intâi Bucureştii, apoi România...

Deschiderea aceasta a fost însă din toate punctele de vedere interesantă, căci a mulţumit şi sub raportul spectaculozităţii.

Din primele minute se vede că puştii au «ştofă» şi sunt... croiţi pentru football.

Aşadar, în aşteptarea matchului mare, un spectacol interesant. In faţa noastră însă — de astă dată bine instalaţi la masa presei — pe acoperişul tribunei regale, e instalat postul de radio emisiune. Aceasta n'ar fi constituit nici o nenorocire. Dar pe lângă acest post, s'au postat o sumedenie de spectatori — în definitiv vroiau şi ei să vadă ceva — cari ameninţau să ia proporţii şi cu timpul — foarte scurt — să ne permită să vedem numai... cum «le vine» pardesiu-ul la spate.

Masa presei începe să murmure, apoi trece la proteste.

— Vă rog să părăsiţi locul acesta şi să vă ocupaţi locurile respective, — îi admonestează Firoiu.

— Dar cine mai sunt şi ăştia? — face revoltat George Fulga.

Un domn locotenent din spate (care ne-a atras atenţia asupra paternităţii acestei replici) are un răspuns pe cât de fulgerător pe atât de spiritual:

— Ăştia sunt... paraziţii dela radio!

Cu greu, după multe peroraţii, s'au aşezat în aşa fel ca să vedem şi noi ceva. Era şi timpul, dealfel, căci Gică Popescu — una dintre marile speranţe ale footballului bucureştean — a marcat un goal.

E primul goal al zilei şi e un goal care a fost pe placul celor patruzeci de mii de spectatori. Tradusă în fapt, satisfacţia publicului a corespuns unei salve de aplauze, care probabil că s'a auzit până în străfundurile Bucureştiului. Marcase doar... Bucureştiul.

Acest prim augur fericit — ziua bună se cunoaşte de dimineaţă — a avut darul — dacă şi acesta-i dar — să întărâte mulţimea, care nu mai putea pătrunde pe stadion şi era ţinută de un cordon de jandarmi la intrarea peluzei. Se încinge o adevărată luptă corp la corp între jandarmi şi public.

Spectatorii instalaţi în peluză, s'au solidarizat cu publicul de jos şi au început să manifesteze împotriva jandarmilor. Până la urmă, jandarmii, cari ştiau că publicul luase masa la faţa locului şi oasele de friptură şi cutiile de conserve puteau deveni proectile, au cedat în favoarea mulţimii, care s'a aşezat, mulţumită, dealungul grilajului.

Spectatorii urmăresc cu atenţie fazele matchului, dar gândul li se duce la matchul România—Cehoslovacia.

Când aplauzele au acoperit micile staturi ale juniorilor bucureşteni, d. C. Chiriceanu, care selecţionase echipa şi care se ocupă în special de aceste tinere cadre, e felicitat şi apoi sărutat de inseparabilul Titel.

O doamnă, care nu e în curent cu mişcarea footballistică, îşi exprimă mirarea:

— Dar de ce-l sărută pe domnul acesta?

Un domn o lămureşte:

— E creatorul juniorilor!

— Cum, el e... creatorul? Mai vezi de altul protestează cineva, care explica mai târziu că e tatăl unuia dintre juniori...

Cerul e ameninţător. Soarele apare şi dispare, pretându-se la un joc «de-a pisica şi şoarecele» cu norii cari se ambiţionează să-l întunece.

Asistenţa discută, glumeşte, se fac pariuri.

Deodată, zgomotul e curmat de o linişte desăvârşită. O maşină trece pe pistă: M. S. Regele.

Ca sub comanda unui maistru nevăzut patruzeci de mii de glasuri au izbucnit în acelaş timp, în strigăte frenetice, în urale nesfârşite.

Nu s'a potolit încă entuziasmul, şi iată-i pe cehi, în monom, având în frunte pe maiorul Tessar. Publicul îi întâmpină cu un ropot de aplauze. La scurt interval, apare echipa României. Cei unsprezece jucători, în cari patruzeci de mii de oameni şi-au pus toate nădejdile, sunt primiţi cu ovaţii.

După prezentările de rigoare, cei doi căpitani de echipă schimbă buchetele de flori în acelaş timp. Un confrate face o remarcă:

— La buchete de flori, suntem 1-1.

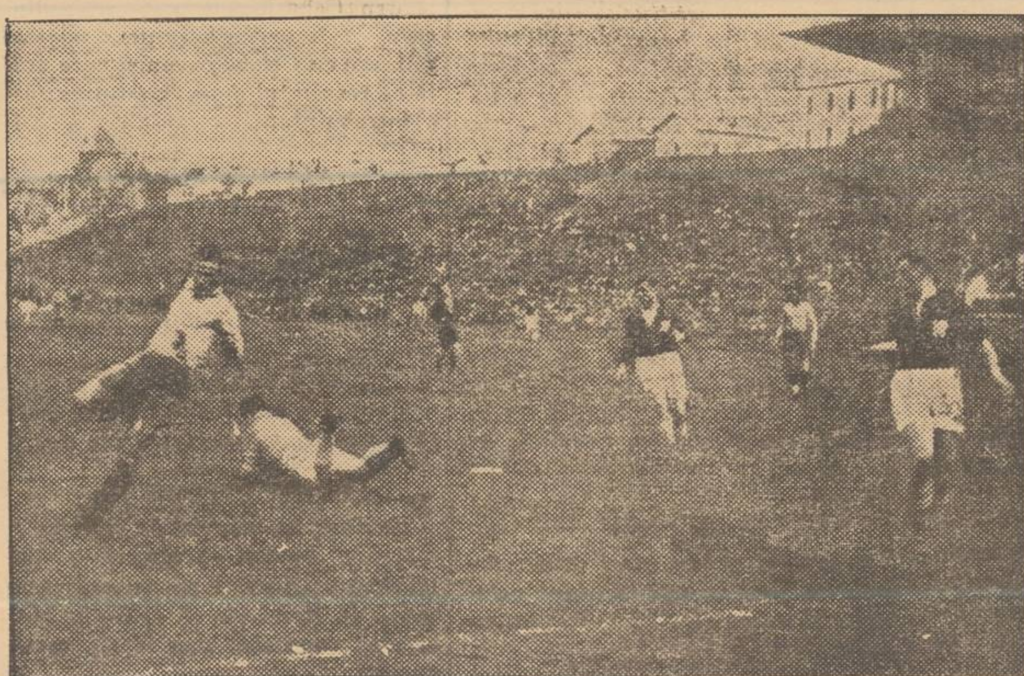
Un superstiţios de alături a şi tras concluzia:

— Să ştiţi că 1—1 va fi rezultatul.

D. Barlassina a decretat printr'un

A. Noi

(Continuare în pag. 4-a)

Trei faze importante: stânga: Planicka blochează înainte ca Bodola să ajungă balonul; în dreapta: cei doi fundaşi cehi Bürger şi Ctyroky; mijloc: Panică în careul cehilor; Planicka respinge cu pumnii, sub privirile lui Ciolac. — Dreapta: în careul român, Albu este depăşit la cap de Kopecky; în stânga: Rafinsky, care a interceptat balonul trimis de atacantul ceh cu capul.